

JAK NÁSLEDOVAT DUCHA

CECIL duCILLE

(Srpen 1984)

Chodíme do školy a musíme roky a roky studovat, než nás svět uzná za náležitě vybavené a než se z nás stanou absolventi. A to až po složení všech zkoušek, ať už chodíme na univerzitu, nebo kamkoliv jinam. Přípravami na zkoušky trávíme spoustu času. Ti z nás, kteří tráví čas u Božího jídelního stolu, mají jistě svou odplatu. Jsou však lidé, kteří si neudělají čas na to, aby přišli a takto trávili hodiny. Kolik z nás má na práci něco jiného! Někteří sedí večer u televize a mají pocit, že je to důležitější než trávit čas s Božími svatými a těšit se z přítomnosti Ježíše Krista. Ale přichází den, kdy to vše bude souzeno. Umíte si představit, že vás Bůh bude soudit podle toho, jak trávíte čas? Jestli jste ho strávili moudře, nebo bláznivě?

Bůh povolal některé bláznivé a některé moudré panny. Povolal některé bláznivé muže. Právě se tady dívám do sedmé kapitoly Matouše, kde se ve verši 15 píše:

„Pilně se pak varujte falešných proroků...“

Taková slova z Ježíšových úst, to už je opravdu vážné.

„Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale vnitř jsou vlci hltaví.“

Víte, nemůžeme lidi vidět zevnitř. Člověk se dívá na vnější vzhled, ale Bůh se dívá do srdce. Asi jsme na to zapomněli, protože obvykle soudíme člověka podle jeho zevnějšku. Pomyslete na to, že my křesťané, přestože víme, co Bůh říká, stále do velké míry soudíme lidi podle toho, jak vypadají. On řekl:

„Po ovocích jejich poznáte je...“

A přesto někdy vidíme špatné ovoce a říkáme: „Ale ne, ten člověk je hodný, to jenom, víte, zrovna se špatně projevil, ale je dobrý.“

Ale Hospodin říká:

„Po ovocích jejich poznáte je (posoudíte je)..., zlý pak strom zlé ovoce nese. Nemůžeť dobrý strom zlého ovoce nésti, ani strom zlý ovoce dobrého vydávati.“ (Mat 7,16–18)

Ovocem
člověka není
jeho kázání.

Někdy si myslíme, že Písmo říká, že ovocem člověka je jeho kázání. Víte, že kázání není ovoce? Znal jsem hříšníka, který kázal evangelium a spasil mnoho duší. Takže byste řekli, že ten člověk je dobrý muž. On však nebyl dobrý. Nikdy s Bohem neměl nic společného. Nebyl ani spasen. Kázal, aby získal peníze, a když kázal, obracely se duše. Nebyl to on, kdo ty duše spasil, bylo to evangelium Ježíše Krista, které je spasilo. Myšlenka, kterou se nám zde Bůh snaží předat, je, že ovocem člověka není jeho kázání, ale je to způsob, jakým žije, jak se chová – jeho život.

„A tak tedy po ovocích jejich poznáte je. Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.“ (Mat 7,20–21)

Není to zvláštní? Pouze lidé, kteří činí Boží vůli, vejdou do království. Tady je další myšlenka. Když na něco takového narazím, zvýrazním si to.

„Mnozíť mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém d'áblů nevymítali, a v tvém jménu zdaliž jsme divů mnohých nečinili? A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.“ (Mat 7,22–23)

Chvála Pánu.

Matouš 7,24: „A protož každého, kdož slyší slova má tato a zachovává je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále.“

Bůh nás přirovnává k lidu, který staví domy. To znamená, že vše, co v životě děláte, je kámen, který pokládáte na základ. Boží lid si musí být jist, že staví na správný základ. Můžete stavět dobrou stavbu na špatný základ, a co z toho pak máte? Špatnou stavbu. Jinými slovy, když ji dokončíte, bude rozbořená. Ať už postavíte dobrou stavbu na špatném základě, nebo špatnou stavbu na dobrém základě, pořád to bude špatná stavba. Amen. Snažím se vám předat, že Bůh nám chce pomoci stavět na

dobrém základě. Když říkám na dobrém základě, myslím tím, že máte i správný záměr. Musíte mít správný motiv.

Když se podíváte do 28. kapitoly Izaiáše, uvidíte další příběh o stavění v duchovním smyslu.

Izaiáš 28,10: *„Poněvadž měli naučení za naučením, naučení za naučením, správu za správou, správu za správou, trošku odtud, trošku od onud.“*

Dále nám odhaluje podstatu pravého základu.

„A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto, kdyžto jim řekl: Totoť jest odpočinutí, způsobte odpočinutí ustalému, toť jest, pravím, odpočinutí. Ale nechtěli slyšeti.“ (Izaiáš 28,11–12)

V dnešní moderní církvi je vytvořena hierarchie. Je postaven základ, na tomto základě stojí skupina lidí a nad nimi nějaký člověk, řekněme třeba biskup. Nad biskupem pak stojí někdo výše postavený. V různých církvích se mu říká různě. Řekněme, že máte pastora, nad ním stojí diákon nebo diákonka atd., atd. V každé církvi to může být trošku jinak. Někde je na špici papež a pod ním rozsáhlá hierarchická struktura. Tento základ je postaven na řádu, který není Božím řádem.

Boží řád říká, že církvev musí mít jako svůj základ Krista. Samozřejmě vám všichni řeknou, že jejich základem je Kristus. Ale církvev musí na základě, kterým je Kristus, opravdu stát. Mezi shromážděním a Kristem jsou starší. Což je správně. Tito starší však nemají mít nad shromážděním vládu. Hlavou lokálního shromáždění je pastor, nad ním je biskup, který je hlavou pastorů. Tento muž pak vládne církvi stejně tak, jako král panuje v nějaké zemi nebo jako vládne vladař – a to je podle Božího slova špatně. Slovo, které lidé v Bibli přeložili jako pastor (překlad KJV a další), je totiž v originále pastýř. Jinými slovy, v Bibli se nikde slovo pastor nevyskytuje, je to jediné pastýř, o kterém Bible mluví, a lidé je překládají jako pastor. Ale pokud by si to slovo, ať už pastýř, či pastor, uchovalo svůj původní význam, bylo by správně. Rozumíte mi? Bylo by správně, protože ať už člověka nazývám pastor, či pastýř, vždy záleží na tom, co činí. Takže pokud činí dobře, je to správně.

Poznáme je tedy po ovoci. Co dělají, že je to tak špatné? Namísto toho, aby pastýři byli spolupastýři s Ježíšem Kristem a spolupracovali s Ježíšem Kristem, stávají se šéfy shromáždění, tj. pastory. V angličtině se

dává před slovo pastor určitý člen a to je špatně. V Bibli je v řečtině užito určitého členu jedině tehdy, když se mluví o Kristu. Chcete se na to podívat? Pojdme do 10. kapitoly Jana. Zde se píše:

*„Já jsem **ten** pastýř dobrý...“* (Jan 10,11)

Když se podíváte do řečtiny, zjistíte, že před slovem pastýř je určitý člen, protože se týká Krista. Kdykoliv řeknete „ten dobrý pastýř“, myslíte tím Ježíše Krista. Je to, jako když ve španělštině řeknete „el Señor“. „Señor“ znamená „pan Ten a Ten“, pokud však před tím použijete slovíčko ten, pokud zde užijete určitý člen, význam slova je Bůh. Když říkáte „el Señor“, myslíte tím Boha, tedy „toho velkého Señora“. Je to stejné, jako když jsme v angličtině vědomě udělali chybu a říkáme „ten pastor“. Copak to kolem sebe běžně neslyšíme? „Pastor této církve je Ten a Ten...“ Pokud je pastorem té církve on, pak tuto církev vzal Ježíši Kristu.

Když si nalistujete Žalmy a podíváte se na kapitolu 23, první věta, kterou tato kapitola začíná, je:

„Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku...“

Vidíte, nepřeložili to jako „Hospodin je mým pastorem“, protože pokud by to takto přeložili, znamenalo by to, že se to netýká pastora církve, a bratří by najednou měli pocit, že není správné toho člověka pastorem nazývat. Pravdou ale je, že odlišné slovo pro pastora a pastýře neexistuje. Když slyšíme o pastýři, myslím tím pastýře v církvi – jak se takový pastýř pozná? Pastýřem je ten, kdo je příkladem ovcím. Jde před ovečkami a dává jim příklad. Pamatujte, první verš, který jsme četli, říkal, že křesťana poznáme podle ovoce. (Mat 7,16; 20) Zkusme zaměnit slovo ovoce za příklad. Poznáte je podle jejich příkladu.

Hospodin každopádně říká: „Bratří, je třeba, abyste znali ty, kteří mezi vámi pracují.“ (1Tes 5,12)

Znejte je, ať už jsou spasení, nebo ne. Znejte je, ať už na vás používají psychologii, nebo ne.

„Ó sestro Ty a Ty. Chvála Pánu. Ty jsi tak příjemná a úžasná...“

Když se toto děje, musíte být schopni rozpoznat, zda je to skutečná láska, tedy pracují-li na základě opravdové lásky, nebo je to pouze součást jejich práce. Rozumíte tomu, co chci říct? Písmo říká:

„Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku.“ (Ž 23,1)

Chci vám ukázat ještě něco. Pojd'me se podívat do Písma, ať k nám dnes místo mě mluví Jeho slovo. Vraťme se zpátky do 23. kapitoly Matouše. Ve verši 8 mluví Ježíš a říká:

„Ale vy nebývejte nazýváni mistři; nebo jeden jest Mistr váš, Kristus, vy pak všickni bratří jste.“

To znamená, že bratr starší je vaším bratrem, stejně tak jako je vaším bratrem některý mladší bratr nebo malá sestřička, která přišla teprve dnes nebo včera. Bratr a sestra jsou ta největší a nejčestnější slova, kterými se nazýváme v celé církvi. „Můj bratr v Pánu.“ Tím totiž říkáte: „Jsem tvým bratrem skrze Ježíše Krista.“ Nic jiného. Když říkáte: „Toto je můj bratr, to je má sestra,“ rozpoznáváte Ježíše.

On tedy říká: „Nenazývejte nikoho mistrem.“ Ale víte co? V programu uřednického hnutí je tento problém. Pokud totiž máte uředníka, musíte mít také mistra. Nenechte se jimi zmást. Ať už mu říkají mistr, nebo pastýř, nebo cokoliv jiného. Víte, vyhýbají se tomu, aby se nazývali mistry, přesto je to přesně to, čím jsou. Pokud jste mými uředníky, pak já jsem vaším mistrem. Ledaže bych vás předal Ježíši. Pak se ze mě totiž stává pouhý služebník, který vás k Ježíši přivádí. A je naprosto špatné následovat člověka, aniž byste přitom stále měli upřený svůj zrak na Ježíše. Když ten člověk přestane chodit s Ježíšem, jste zodpovědní za to, abyste ho přivedli zpět ke Kristu.

S tímto stavem jsme v církvi měli už tolik nepříjemností, že je nezbytně nutné, abyste se na to zaměřili dřív, než se to stane i ve vašem středu. Víte, spousta lidí obchází církve a ničí je tím, že se je snaží dohnat k uřednictví. Něco vám řeknu: církve, které mají pastory, jsou mnohem víc zorganizované, mají více lidí a zdá se, že se jim vede mnohem lépe než nám – ale není to pravda.

Prozradím vám několik tajemství. Když mě Ježíš povolal, strávil sedm měsíců tím, že se mnou osobně mluvil a vyučoval mě Bibli. Jedno z největších varování, které si nesu celý svůj život, je varování o církvi – nikdy se nestavět do role hlavy církve a neuzurpovat si v církvi moc. Když jsem byl ve víře nováčkem, nevěděl jsem, jak to dělat jinak. Slyšeli jste mě? Nevěděl jsem, jak to dělat jinak. Je to tak. Nechal jsem jiné, ať vedou chvály, ale přesto jsem byl tou klíčovou osobou. Volali mi někdy uprostřed noci, abych přišel a modlil se za sestru Tu a Tu. Musel jsem

dělat to a tamto a bez toho, že by přišel starší, nemohl nikdo nic dělat. Vyzkoušel jsem všechny způsoby, abych je unavil, ale stále se mi to nedařilo. Tenkrát jsem ještě neměl tolik rozumu, jako mám teď.

Vzpouora je,
když jdete
vědomě proti
instrukcím,
které jste
obdrželi od
hlavy.

Nakonec nám Bůh požehnal. Víte totiž, co udělal? Celé nám to zbořil. A to bylo největší požehnání, jaké jsme kdy přijali. Bůh nám dal instrukci a my jsme ji nemohli vykonat, protože jsme k tomu neměli dostatečné poznání a porozumění. Říkám vám, existuje spousta dobrých lidí, kteří jsou dnes pastory, protože nic jiného neznají. A Bůh čeká na to, až půjdeme a ukážeme jim pravdu.

Víte, vzpouora je, když jdete vědomě proti instrukcím, které jste obdrželi od hlavy. To je vzpouora. Vzpouora může být velice uspořádaná, může mít řád. Kdybych sem přišel, začal vám říkat, co máte dělat, vy byste mě poslechli, a já bych byl přítom ve vzpouře proti Ježíši Kristu, je to vlastně velice uspořádaná vzpouora, protože jdeme všichni společně. Je to jako revoluce. Všichni revolucionáři mají nějaké velitele, nějakou hlavu, kterou poslouchají, a jsou tedy vojáky. Přesto jsou to revolucionáři. Víte, co tím myslím? Mluvíme o tom, že Ježíš má dávat pokyny církvi.

Pojďme k dalšímu příběhu.

Matouš 23,9: „A otce nenazývejte sobě na zemi; nebo jeden jest Otec váš, kterýž jest v nebesích.“

Chtěl snad Bůh říct: „Synu, nesmíš svému tatínkovi říkat otče.“? Ne, ne. To víte i vy. Nemyslel tím přirozené, myslel duchovní. Takže pokud je člověk v pozici, ve které je nazýván otcem Tím a Tím, a vy ho tak nazýváte, stáváte se vinnými. Ano, jste vinni pokaždé, když nazvete katolického kněze otcem. To proto, že Bible říká, že ho otcem nazývat nemáte.

Měli byste vidět některá charismatická shromáždění, kde říkají: „A nyní přinese Slovo otec Ten a Ten a pak Otec Ten a Ten.“ A on vstane a začne kázat. To je proti Bohu, proti Písmu, já to nebudu dělat a nesouhlasím ani s tím, abyste to dělali vy.

„...otce nenazývejte sobě na zemi...“

Tady ve verši 10 se o tom píše znovu:

„Ani se nazývejte vůdcové; nebo jeden jest vůdce váš, Kristus.“

Bohu buď chvála. Takže Bůh má ve svém díle řád a dává svým bratřím pokyny, aby „dělali to“ a „dělali toto“ a „byli opatrní“. Jedna z věcí, kterou bych nedokázal udělat, ani kdybych chtěl, je být pastorem v církvi či s pastory církví spolupracovat. Je to proto, že jsou ve velice nebiblické pozici. Právě v tomto čase se Bůh znovu snaží zavést ve své církvi svůj řád.

Někdy se setkáme s někým, komu se říká diákon či děkan. Co to má znamenat? V Bibli se žádné takové slovo nevyskytuje. Dobře, bratří, ukážu vám to v Timoteovi. Ještě stále tvrdím, že takové slovo v Bibli není, a pokud mi ten verš někdo v 1. Timoteovi najde, dokážu mu, že to slovo v Bibli není. To slovo se v Bibli nachází díky překladu. Je tam proto, abyste věřili tomu, že Bůh ustanovil hierarchii, ve které je jeden člověk nad druhým, jeden kněz níž, další kněz nad ním a tak dál.

„A ti také ať jsou nejprv zkušeni, a tak ať přisluhují, jsouce bez úhony.“ (1Tim 3,10)

Ať jsou zkušeni a nalezeni bez úhony. Ti z vás, kteří máte své řecké interlineáry se jednoduše podívejte do 1. Timoteovi do 3. kapitoly, verš 10.

Verše 1 a 2 třetí kapitoly mluví o biskupovi – „episkope“, to znamená dohlížet.

Nicméně podívejme se na myšlenku, kterou vám chci předat. Slovo, které zde překládají jako diákon nebo jáhen, je ve skutečnosti totéž slovo jako služebník nebo duchovní. Rozhodně tedy neznamena diákon, protože v originále je ve třetí kapitole slovo „diakonos“.

První Timoteovi 3,10: *„A ti (diakonos) také ať jsou nejprv zkušeni, a tak ať přisluhují, jsouce bez úhony.“*

První Timoteovi 3,8: *„Takž podobně jáhnové (diakonos) musejí býti poctiví, ne dvojího jazyku, ne mnoho vína pijící, ne žádostiví mrzkého zisku.“*

Význam slova „diakonos“ je služebník. Takže jakýkoli služebník je „diakonos“. Služebník, který pracuje na vaší zahradě, stejně jako každý

jiný služebník je v řečtině nazýván „diakonos“. Když tedy Bůh mluví ve svém Slově o Božím služebníkovi, nikdy tím není myšlena nějaká hod-

S velkým
papežem se
potýkám radši
než s malým,
protože s malým
papežem je větší
potíž.

nost služebníka, tedy služebník vyšší a nižší. Mluví to pouze o tom, že by služebník, který je určen k nějakému dílu a je mladý, měl být nejdříve prozkoušen. Jinými slovy, mladému služebníkovi by mělo být umožněno prisluhovat, a tak jej prozkoušet. To je to, co se tady píše, nikdy se zde však nemluví o diákonovi. Žádné takové slovo se zde nevyskytuje. Význam slova „diakonos“ je služebník, nikoliv diákon.

Stejné slovo, které je užito pro služebníka, je na některých místech překládáno jako biskup, jinde jako diákon nebo jáhen. A když přijde na ženu, víte, co z ní udělají? Diákonku.

Některé knihy říkají diákonka, jinde je nazývána jako „ta, která byla poslána proto, aby se starala o stolování a učila vaření“. Ale Písmo jednoznačně říká, že je Boží služebnicí. Boží služebnicí. Pavel posílá služebnici Boží přes celou zemi, aby prostírala stoly. Ale vidíte, jak to postavili? Vybudovali hierarchii, ustanovili si biskupa jako muže na vyvýšeném postu a dalšího na pozici nad ním a jiného jinde. A takhle se dopravovali až k papeži. Vytvořili prostředí k tomu, aby měli papeže. Víte, všechny církve, které jsou proti katolíkům z toho důvodu, že nesouhlasí s pozicí papeže, vlastně mají svého vlastního. Já vždycky říkávám: „S velkým papežem se potýkám radši než s malým, protože s malým papežem je větší potíž.“

To, k čemu dnes večer míříme, je toto: Musíte stavět na základě, který Kristus položil, pak budete moci v Kristu růst. Nemůžete růst v Kristu a přitom stavět na špatném základě.

Někdo říká: „Já zůstávám ve své katolické církvi a Hospodin mi žehná atd., atd., ...“

A já mu na to říkám: „Jestli se cítíš na to tam zůstat, radši tam zůstaň,“ protože vím, že ten člověk neroste.

Kdykoliv začnete růst, nemůžete zůstat na porušeném základě, protože Bůh říká: „Když přijde bouře a velká voda, takový dům neobstojí.“ A tak tedy nemůžete stavět na špatném a porušeném základě.

Porozumíme-li tomu, o čem tady mluvíme, nebudeme hledat pastory v místním shromáždění. Víte, nikdy nemůžete „přerůst“ pastora. Není to možné. Jak byste mohli? Který pastor vás nechá v duchu vyrůst dále, než je on? Vždyť byste převzali církve! Ne, ne, to vám pastor nedovolí.

Pamatuji se na jednu drahou sestru, vzácnou svatou v Pánu. Byla pokřtěna Duchem svatým a chodila, tuším, do metodistické církve. A ta sestra říkala: „Víte, Bůh mě sem povolal, abych tady zůstala a této církvi požehnala.“

A tak zůstala ve své církvi a opravdu pro ni byla požehnáním. Halelujah.

Jednou v neděli ráno však pastor té církve bez varování vstal, ukázal na ni a řekl: „Sestra Ta a Ta je nákazou.“

Byla naprosto šokovaná. Nevím, jak to přežila. Vypadalo to, že asi dostane infarkt.

Ten pastor řekl: „Tato sestra je nákazou.“

A zatímco ona tam seděla a nevěřícně na něj zírala, pastor pokračoval: „Nechci tě tady. Chci, abys z této církve odešla.“

Ta sestra se jen rozplakala, popadla své knihy a odešla. Víte, bylo to pro ni požehnání. Tato sestra stavěla na špatném základě. I kdybyste tam dovedli lidi ke spasení a křtu Duchem, co byste s nimi pak dělali? Jen se podívejte na charismatické hnutí, a zjistíte, že většina lidí se stejně vrací do svého církevního systému. Proč? Nemají žádné vyučování, nemají žádný základ.

Když přijdete k Ježíši Kristu a přijmete Ho jako svého osobního spasitele, říkáme tomu „ospravedlnění“. Říkáme tomu ospravedlnění. Když jste ospravedlněni, víte, že vaše hříchy vám jsou odpuštěny. Další krok, který musíte udělat, je křest ponořením do vody. Následuje křest Duchem svatým. Další krok – a tady je problém. Copak nevidíš, že dál už jít nemůžeš? Jak můžeš být pokřtěn do Krista, když jsi dobrý katolík? Nebo luterán? Nebo baptista? Nebo metodista? Nemůžeš. Není to možné.

Nemůžete růst
v Kristu
a přitom stavět
na špatném
základě.

Víte, co křest do Krista znamená? Znamená, že se Kristus stává mojí hlavou. Už nemůžu přijímat rozkazy z Říma nebo ze Springfieldu nebo odněkud jinud. Od nynějška přijímám rozkazy od Ježíše. A odkud přicházejí Ježíšovy rozkazy? Vraťme se k obrazu Mojžíšova stánku. Tam máme stůl předložených chlebů, máme tam svícen, který reprezentuje církev, která chodí v jednotě s Ježíšem Kristem, a tak se stává církví novou. A touto církví je tělo Kristovo. Vy jako část těla Kristova si nebudujete vlastní jméno, kde se vám zlíbí, ale máte určitou povinnost vůči tělu Kristovu, vůči Kristu.

Ježíš je
vaším
pastorem.

Začnete platit desátky, desátky tělu Kristovu. Vaše desátky Kristovu tělu znamenají, že tam, kde jste syceni, platíte desátek těm, kdo vás sytí, abyste podpořili místní dílo. Desátky jsou pro lokální církev, aby ji posílily. Pokud vy tady neplatíte desátky, můžete to začít vyznávat před Bohem, činit pokání a začít je dávat. Pokud nemáte církev, sejděte se tři nebo čtyři a modlete se, aby vám Bůh ukázal, jak pomoci Božímu dílu ve vašem středu, protože to je spravedlnost. Abraham dával desátky. Už vám tento měsíc přišel časopis (The Omega Message)? Nikomu? To nás pošta zanedbává? Nevadí, ale právě o tom se v něm tento měsíc mluví. Pozorně si v něm přečtete o dávání desátků. Píše se tam, že máme dávat desátky místnímu shromáždění proto, abychom posílili Boží dílo, ne proto, aby se nám dařilo lépe, protože to není to hlavní. Pokud dáváte desátky proto, že chcete, abyste prosperovali, jste tělesným křesťanem a vaše desátky nejsou před Bohem přijatelné. Dáváte desátky proto, abyste posílili Boží dílo a to, že se vám potom začne dařit lépe, je vedlejší výsada. Amen. Dobře, takže začnete tělu Kristovu platit desátky. Potom, co jste je začali dávat, začnete od Kristova těla získávat sílu mnoha různými způsoby. Začnete přijímat od apoštolů, od proroků, od evangelistů, od pastýřů a od učitelů. Nejsou to služebnosti ustanovené lidmi, ale seslané Bohem.

Když narazíte na články, které říkají, že Bůh stvořil d'ábla, aby vás mohl pokoušet, roztrhejte je, zrušte své předplatné a zastavte to zhoubné učení, které vám proudí do domu. Ano. Když začnete dostávat časopisy, které vám vypráví o úplném smíření, zničte je, vyhoďte je a začněte se sytit z Boha, protože Bůh pro vás zajistil potravu, vysvobození a požehnaní. Ježíš je vaším pastorem. Rozumíte tomu, co říkám? Pastorský byznys musí skončit.

Nejprve je ospravedlnění, pak křest vodou, křest Duchem svatým a pak křest do Krista. Zastavme se u toho posledního, ten totiž mluví o Tělu, tedy o tom, že se stáváte součástí velkého celosvětového hnutí. Možná ve svém okolí nemáte žádnou organizaci ani žádnou skupinu. Ale víte, co se děje? Ve vašem okolí jsou lidé, kteří jsou stejní jako vy. Potkáváte lidi v nákupních centrech, na ulici, všude okolo vás jsou lidé, lidé a lidé. A to se teď stává vaším úkolem. To je vaše práce. Lidé jsou ve středu vašeho zájmu, protože lidé patří Bohu, a jakmile ty patříš Bohu, bratře, patříš i mně. Někteří z těch, kteří patří Bohu, vás odmítnou, protože nepatří Kristu.

„Copak není Bůh a Kristus jeden a tentýž?“

Ale ano, je zde však rozdíl v tom, kdo komu náleží. Rozumíte tomu? Ještě to vysvětlím zevrubněji. Když přijmete Ježíše jako svého spasitele, komu patříte? Komu patříte, když jste ospravedlněni? Patříte Bohu. Náležíte oběma dvěma, Bohu i Ježíši. Ale když jdete dál, začínáte činit Otcovu vůli tím, jak jednáte a jak žijete. Je to tak? Můžete začít ospravedlněním, pokračovat křty a u křtu do Krista se zastavit – to ale nečiníte Otcovu vůli. Vzpomínáte, jak jsme si to před chvílí četli? Někteří z vás tady nebyli? Četli jsme to v 7. kapitole Matouše:

„Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.“ (Mat 7,21)

Bohu buď chvála. Chci, abyste to slyšeli. Chci, abyste to slyšeli a viděli.

„Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého (to je ten, kdo vchází do Krista)...“

Mluvíme tady o křtu do duchovního Těla. Uvědomte si, že nemluvíme o Kristu, který vstupuje do vás. Kdy do věřícího vchází Kristus? Při křtu Duchem svatým. Amen. Stejně tak, jako Kristus vešel do svého království o Letnicích. Vzpomínáte na to? Pojdme se na to podívat.

Nalistujte si Matouše 16, verš 28:

„Amen pravím vám: Jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří Syna člověka, přicházejícího v království svém.“

Někteří z těch, kteří zde stojí, říká Ježíš, kteří neokusí smrti, dokud neužijí Syna člověka přicházet – kam? – do svého království.

Nyní se podívejte do 17. kapitoly Lukáše, verš 21:

„Aniž řeknou: Aj, tuto, aneb aj, tamto. Nebo aj, království Boží jestiť mezi vámi.“

Tak, a teď si dejte tyto dva verše dohromady a to, co jste pochopili v Lukáši 17,21 si spojte s Matoušem 16,28:

„Aniž řeknou: Aj, tuto, aneb aj, tamto. Nebo aj, království Boží jestiť mezi vámi.“

„Amen pravím vám: Jsou někteří z stojících tuto (někteří z vás), kteří neokusí smrti, až i uzří Syna člověka, přicházejícího v království svém (dokud neužijete Ježíše Krista vstupujícího do člověka).“

Pokud je Boží království ve vás, pak je to příchod do vás, o kterém zde mluví. Už tomu rozumíte? Toto Jeho slovo se tedy naplnilo o Letnicích, když uviděli Ducha svatého, jak přichází do vás. A pokud jste duch, duše a tělo a Ježíš Kristus započal svůj příchod do lidstva o Letnicích, pak tedy říkám, že Duch svatý do našeho ducha vstoupil o Letnicích.

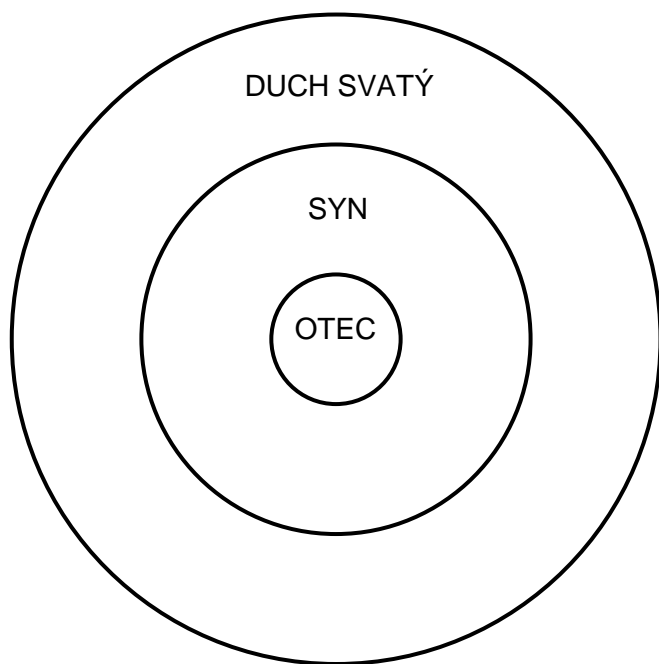
„Ale, bratře duCille, copak jsi neříkal, že je to Ježíš, který do nás přichází? Proč najednou říkáš, že to byl Duch svatý, který přišel?“

Jak je tedy možné, že říkám, že do nás vstoupil Duch svatý, a najednou je to Ježíš? Víte, kdo je to Duch svatý? Duch svatý je Ježíš.

Podívejte se tady – toto kolečko je Duch svatý, ale uvnitř Ducha svatého, kdo je tam? Kristus. A kdo je uvnitř Krista? Otec.

Takže kdykoli vidíte jednu část Boží, vězte, že jsou tam všichni tři. To znamená, že Ježíš Kristus byl Bohem tělesně: byl to Syn, Otec a Duch svatý. (Kol 2,9) Zjevil se v Duchu svatém, ale byl zároveň Synem, a řekl, že Otec je v něm. (Jan 14,10–11) Takže

pokud vidíte Otce, vidíte zároveň Otce, Syna i Ducha svatého.

Boha nemůžete rozdělit. Bylo by to stejné, jako kdybych se teď podíval na tělo bratra Gordona a řekl: „To je jen jeho tělo.“

Ano, vidím pouze jeho tělo, ale jeho duch i duše jsou tam také někde schovaní. Kdybych někdy uviděl jeho ducha, věděl bych, že tam někde je i jeho tělo, jinak by byl bezduchý. Bohu buď chvála.

Nečiňte žádná rozhodnutí, dokud vám Bůh neřekne, že je to Jeho vůle.

Písmo říká, že Ježíš řekl: „Otec je ve mně.“ (Jan 14,10–11) Mluví o Duchu svatém, o Duchu svatém, kterého seslal. Takže vidíte, že pokud přijmete Ducha svatého, přijali jste vlastně Boha. Ale Ten, který s vámi jedná ve vaší duši, je Duch svatý. Víte, proč to tak je, že? Otec do vaší duše nemohl vstoupit jen tak, to by vám spálil všechny obvody. Jinými slovy – vstoupila by do vás příliš velká energie. Takže je tam Otec i Syn, ale co tam

vlastně dělá? Snaží se dostat do vaší duše. Bůh se snaží dostat do oblasti vaší duše a tam chce přebývat, proto pracuje s vaší myslí, s vašimi emocemi, s vaším tím a oním. Zatím přebývá jen ve vašem duchu.

Bratři žádali Ježíše, aby je naučil, jak se modlit, a Ježíš řekl: „Modlete se za to, aby to, co se děje ve vašem duchu, se stalo také ve vaší duši.“

Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. (Mat 6,10)

Takže rozumíme tomu, že když do nás vejde Kristus, je to proto, aby nás dovedl do Krista. To, že jste v Kristu, znamená, že jste Kristu poddali svou vůli, a je to On, který je vaší hlavou, vaším králem. Kolik znáte křesťanů, jejichž králem je Kristus?

Něco vám povím. Od té doby, co jsem se stal křesťanem, mi trvalo ještě dlouho, než jsem vůbec pochopil, jak mám Krista ustanovit svým králem. Měl jsem pocit, že mám autoritu dělat toto a tamto, a tak jsem šel a dělal jsem své věci, dělal jsem všechno možné. Jednou jsem dokonce uspořádal piknik, na kterém se uzavíraly sázky a kdovíco ještě, abych získal peníze pro církev. Bylo to opravdu katolické. Ó ano.

Nemůžete vědět, jak Krista učinit svým králem, dokud vás to někdo nenaučí. Nejjednodušší způsob, jak toho dosáhnout, je tento: Nečiňte

žádná rozhodnutí, dokud vám Bůh neřekne, že je to Jeho vůle. Pokud chcete posunout tuto židli, ale máte uvnitř takový zvláštní pocit, zastavte se. Pokud to vypadá, že dveře jsou zavřené, zadržte. Běžte zpět za Kristem a řekněte: „Pane...“ Takže se k Němu chováte jako ke králi. Vzdáváte Mu hold, náležitě Ho respektujete. Rozumíte tomu, co říkám? Mám takový pocit, že někteří z nás mají větší úctu k pastorovi než k Ježíši. To je také důvod, proč říkám, že pastor stojí na místě Krista. V katolické církvi to říká dokonce sám papež. Sám prohlašuje, že je na místě Krista. Rozumíte tomu? Sám to říká. Pastoři by vám řekli: „Ne, ne, ne!“ Přesto to tak je. Pokud je prostředníkem mezi vámi a Ježíšem Kristem, je-li vaším pastýřem, pak si přivlastňuje pozici, která náleží Ježíši.

Chci, abyste velmi dobře porozuměli tomu, že situace, ve které se nachází církve, tedy to, o čem tady mluvíme, má za následek, že v Duchu nerostete. Ti, kteří mají své pastory, nemůžou růst, protože pastoři lidem říkají, že by měli mít pastory. Rozumíte tomu?

Víte, je z toho spousta problémů. Viděl jsem, jak to působí velké problémy.

Pokud porozumíte tomuto principu, porozumíte také tomu, že máme stát na správném základě. Nemusí to nutně znamenat základ, jak to někdy lidé myslí. Ten základ, na kterém stojíte, jsou apoštolové a proroci, které Ježíš Kristus dal, a vy je musíte rozpoznat a sytit se u jejich stolu. (Ef 2,20) Do Krista se dostanete, když posloucháte Ducha svatého. O tom mluví verš v Janovi ve 14. kapitole:

„Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li mne kdo, slova mého ostríhání bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho (v něm) učiníme.“ (Jan 14,23)

Ano. Tady můžeme zaměnit *u něho* za *v něm*.

Jan 14,23: *„...Miluje-li mne kdo...“*

Pokud posloucháte Hospodina, vejde k vám a učiní si ve vás svůj příbytek – nejen Ježíš, ale Ježíš a Otec. Víte proč? Protože v sobě (ve svém duchu) máte Ducha svatého, teď do vás vejde i Ježíš a Otec (do vaší duše). Víte, že tam, kde vidíte Krista, je Otec v Něm. Kristus má přebývat ve vaší duši. Kristus, který tam přebývá, se stává mistrem, hlavou, nadřízeným, vůdcem a je to On, kdo vám říká, co máte dělat. To je úžasné, protože někdy vůbec nevíme, co máme dělat. My opravdu

chceme, aby nám Ježíš Kristus řekl, co máme dělat, a to je přesně to, co Bůh říká: že do nás vstoupí Kristus a „učiníme si ve vás příbytek“.

Jaký základ je k tomu třeba? Poslušnost Kristu. Poslušnost Kristu. Říkáte: „Dobře, kde je tedy Kristus, ať Ho můžu poslouchat? Chtěl bych Ho vidět.“

Nebo: „Chtěl bych, aby mi vypsál krok za krokem, co mám celý den dělat, a já do toho jen naskočím a poslechnu Ho.“

Zas tak jednoduché to není. On nechce, aby to bylo tak jednoduché, protože z vás nechce mít roboty. Pokud by vám zadal jednotlivé kroky pro celý den, měli byste vše k tomu, abyste se stali věrnými roboty a dělali přesně to, co Kristus chce, a byli dokonalí. Ale to není Jeho záměr – On chce, abyste byli poslušní natolik, že se ve vás něco změní a vy budete naladěni na Krista. Když přijde nepřítel, na nic vás nenaláká. Na svojí vlnové délce nezachytíte satana, ale pouze Ježíše Krista, a budete dělat to, co chce, abyste dělali. Myslíte, že je to možné? Je to možné!

Pamatuji se na jednu noc, bylo to velmi brzy ráno, kdy za mnou přišel d'ábel. Tehdy jsem dostal jeden z největších nářezů ve svém životě. Nejprve jsem uslyšel klepání na čelo své postele: ťuk, ťuk, ťuk, ťuk. Ve tři hodiny v noci jsem vstal, abych se modlil. Nyní jsem klečel na kolenou a právě jsem se chystal, že se začnu modlit, když jsem uslyšel to klepání. Ťuk, ťuk, ťuk, ťuk. Asi byste se vyděsili, že? V pokoji byla tma. Když jsem uslyšel to klepání, dostal jsem strach. A tahle věc na mě zpoza mé postele začala mluvit.

„Můj synu...“ říkala.

Znělo mi to jako Ježíš. Naprosto mne to nachytalo. Instrukce, které mi ten hlas dával, by nás byly bývaly úplně rozdělily, ale já jsem si myslel, že to mluví Ježíš. Vyskočil jsem, popadl tužku, abych si to zapsal, když náhle jiný hlas z pokoje zvolal:

„Satane, jsi lhář od počátku!“

A ten se vzdálil. Ted' jsem se však na Boha rozhořčil.

Říkal jsem: „Můj Bože, jak jsi mi to mohl udělat? Jak jen jsi mohl nechat d'ábla, aby přišel a mluvil se mnou?“

On mi odpověděl svým jako obvykle klidným a tichým hlasem: „Ale to jsi byl ty, kdo tady s ním půl hodiny mluvil.“

Najednou jsem celý ten obraz uviděl. V zásadě se mnou bylo něco v nepořádku, protože jsem byl schopný půl hodiny sedět a bavit se s ďáblem. Bylo ve mně něco, co bylo nakloněno ďáblu. Jinými slovy, když k vám přijde nějaký ďábel a začne s vámi mluvit, někde hluboko vevnitř by vás to mělo bodnout. Pokud nejste na stejné vlně, pokud nemáte nějaké špatné přemýšlení, nějakou špatnou věc ve svém nitru, neměli byste být schopni sedět a poslouchat ho. Půl hodiny sedět a poslouchat ďábla.

Uvědomil jsem si, že mé myšlenky nebyly čisté. Jediné, co jsem chtěl – být dobrým pastorem. Byla to nečistá myšlenka. Zašlo to tak daleko, že jsem chtěl získat informace o lidech, kterým jsem sloužil, abych pak mohl jít dopředu a říct: „Ty jsi takový a takový a ty jsi takový a takový a Pán ti říká, že bys měl napřímít své cesty. A Hospodin říká...“ Víte, co tím myslím? Po tomhle jsem toužil a jistě bych byl ve shromáždění vyvýšen jako nějaký velký pastor. Ale Bůh to pokládal za natolik vážné, že dopustil ďáblu, aby přišel a podvedl mě. Nakonec mě v tom však samozřejmě nenechal.

Říkám to proto, abyste porozuměli, že cokoliv je ve vás špatně, brání Ježíši Kristu, aby převzal vedení. Řekli jsme: „Ó Pane, nechť do mě přijde Tvé království, nechť Kristus převezme vládu nad mojí myslí.“ A přesto se v mžiku utečeme ke svému mozku a začneme používat svoji mysl. Měli jsme se raději zeptat: „Bože, co chceš Ty?“ Amen.

Někdy mám velmi silné pocity a stává se mi, že nevím, jestli je to Bůh, nebo já sám. Takže to řeším takto: Jdu za Bohem a řeknu:

„Bože, chtěl bych mít tuhle židli. Ale, Bože, co chceš Ty? Jediné, co mi zabrání v tom, abych tuto židli chtěl nebo si ji vzal, je to, když mi řekneš, že s tím nesouhlasíš.“

Bůh se tak k dané věci může vyjádřit, rozumí mi, protože nepodvám. Neříkám: „Ó Bože, staň se Tvá vůle, Pane,“ a někde v hloubi srdce si přitom říkám: „Ó Bože, já bych si to tak přál...“ Jdete a vyznáte Mu svou slabost, řeknete Mu, co chcete, a zároveň: „Bože, ne to, co chci já, se stane, ale to, co chceš Ty. A s tím jsem rozhodnutý žít.“ Nestačí to pouze vyslovit ústy, ale musíte se rozhodnout, že budete žít s tím, co pro vás Bůh chce. Není to úžasné?

Posvěcení je křest. Posvěcení je vlastně křest, při kterém uzavíráte s Bohem smlouvu. Pokud je tady někdo, kdo není pokřtěn vodou, je třeba,

abyste tento krok učinili, protože při křtu uzavíráte s Bohem smlouvu a slibujete Mu, že projdete všemi částmi křtu, tj. křtem vodou, křtem Duchem svatým a křtem do těla Kristova. Skutečný křest vás vede do Krista. Je to smrt, pohřeb a vzkříšení.

Křest je
určitý stav
srdce.

„Hospodine, Bože, vzdávám se všeho. Není nic na světě, co bych chtěl více než Ježíše Krista.“

To je křest. Je to určitý stav srdce, to znamená, že voda je pouze symbolem, rozhodnutí se děje ve vaší mysli. Jinými slovy, smlouvu s Bohem podepisujete ještě před tím, než vstoupíte do vody. A tehdy přichází oddělení. Nejprve je očištění, pak následuje posvěcení, tedy oddělení. Protože po křtu jste odděleni pro Boha, aby si vás mohl používat. Takže ti z vás, kteří nejste pokřtění, běžte za Bohem a modlete se, protože potřebujete být pokřtění. Když už se jednou rozhodnete, že budete následovat Boha, Boží duch vám ukáže, že se máte nechat pokřtít.

Vzpomínám si na den, kdy Ježíš Kristus přišel do mého pokoje a já jsem o křtu vůbec nic nevěděl. Jediné, co jsem věděl, bylo, že baptistická církev křtí lidi, aby se stali jejími členy. To je tzv. křest iniciace, při kterém se stáváte členem té církve. To bylo vše, co jsem věděl.

Ježíš za mnou přišel a řekl mi: „Musíš se nechat pokřtít.“

Nevěděl jsem, co tím myslí. Tak jsem si vyhledal křest a všechno kolem. Znal jsem jednu církev, byla to baptistická církev, kde zrovna měli křty, a tak jsem jim ihned zavolal a zeptal se, zda by mě nepokřtili. „Ale jistě,“ říkali. Dostali jsme se k bodu, kdy se říkala svědectví, a tak i mě požádali, abych vydal své svědectví.

Řekl jsem: „No, všichni, co tady přede mnou mluvili, říkají, jak jsou šťastní, radostní a svobodní, a to je vážně úžasné. Ale já jsem naprosto nešťastný.“

„Cože?“

„Jsem úplně nešťastný, protože mám takovou touhu a hlad po Bohu, že nemůžu být uspokojen. Nikdo mi neumí odpovědět na všechny mé otázky,“ řekl jsem. „Jsem ten nejnešťastnější člověk, který tady je.“

Nicméně mě ten chlápek vzal a namočil do vody. Vstal jsem – aha, tak to je křest – a šel jsem domů. Ten večer jsem měl schůzku s Pánem Ježíšem. Když jsem vešel, první věc, kterou řekl, byla:

Někteří lidé
jsou líní a chtějí
pastora.

„Víš, musíš se nechat pokřtít.“

„Cože?“ zeptal jsem se.

„Musíš být pokřtěn.“

A tak jsem pochopil, že jsem se nechal pouze namočít. Člověk, který mě křtil, vlastně o křtu vůbec nic nevěděl. Křtil mě proto, abych se stal členem. Víte, ve chvíli, kdy baptistická církev pozná pravdu evangelia, vylidní se jim církev, protože lidé už nebudou křtěni proto, aby se stali členy, ale budou křtěni do Krista a stanou se součástí těla Kristova. To je to, kam křest směřuje, to je to, kam vás nakonec dovede – do Krista.

Bůh vám požehnej. Máte-li ještě nějaké otázky, ptejte se. Také bych se za některé z vás chtěl dnes večer pomodlit. Kdokoli z vás máte pocit, že byste potřebovali modlitbu, rád bych to udělal.

OTÁZKA: Jak je to s diákony a služebnostmi?

Bratr Cecil: Diákonci nejsou. Slovo, které je přeložené jako diákon, je v řečtině „diakonos“, což znamená služebník. Kdekoli se píše o služebnosti, najdete slovo „diakonos“. Tam, kde se píše o služebníkovi, je také slovo „diakonos“. Takže pořád to samé slovo skrz naskrz celým Písmem, je jenom změněno, aby nám na různých místech lépe vyhovovalo. Někdy to překládají jako diákon, jindy jako služebník, pak zase jako pastor. Slovo pastor má znamenat pastýř, jen je špatně přeloženo. A všechna tato slova byla převedena do našeho jazyka, aby lépe zapadla do lidského řádu.

Vezměte si například slovo služebnost – služebnost je v latině služebník. V řečtině by to mělo být právě slovo „diakonos“. Pokud byste před 2 000 lety použili slovo služebnost, měli byste pravdu. Ale když dnes řeknete služebnost, myslíte tím člověka, který řídí církev. To mění význam slova, a tím pádem je význam zkreslený. Když si chudák dnešní chlapec či dívka přečte v Bibli o služebnosti, diákonovi či služebníkovi, nemůže tušit, že to jsou všichni služebníci. Věří, že když je to napsáno

v Bibli, tak to tak je. Je pro mě hodně těžké to lidem brát, protože někteří z nich jsou líní a chtějí pastora, který jim bude vládnout. Chtějí, aby byl někdo, kdo jim řekne, co mají dělat. A také jsou pastoři, kteří se nechtějí vzdát svého postavení.

OTÁZKA: Jak to, že není možné růst, když máte pastora?

Bratr Cecil: Nemůžete přerůst pastora, dokud neodejdete. Zním některé lidi, kteří mají pastora, někam dorostou a nemůžou jít dál, protože by svého pastora přerostli.

OTÁZKA: Zním některé lidi v denominacích, kteří ale navštěvují jiná shromáždění, kde čerpají život.

Bratr Cecil: Jdou a čerpají život odjinud. Jinými slovy, jsou spousta lidí, kteří jsou v denominacích, ale chodí na domácí a jiná shromáždění, např. letniční shromáždění a tak, a získávají život z těchto míst, ne nutně z té které denominace.

Víte, záleží, o co se jedná. Pokud je to církev, tělo Kristovo, které je v nějaké budově, pak to může přerůst v denominaci. Pokud je to shromáždění, které má pastora, jako ho mají denominace, pak ten určitý člověk pastora nemůže přerůst. Hlavní problém nastává, když se dostanete do bodu, kdy jste pokřtěni Duchem svatým. Řekněme, že jste pokřtěni vodou a nevíte o křtu do Krista, dojdete však ke křtu Duchem svatým. A to znamená, že vás pak Duch svatý bude tlačit dál.

Jakmile se dostanete na toto místo, začnete také dostávat dary Ducha, máte sny a vize, začnete prorokovat. Jenomže to nemůžete dělat v denominaci z toho důvodu, že záměr toho daru, který je ve vás, tedy Ducha svatého, je sunout církev dál. Proroctví, která přijdou, se budou ze všeho nejprve dotýkat života pastora a těch, kteří vedou (protože to je to, co chce Duch svatý činit). Tak se stanete terčem, a následně budete vykopnuti. To se již stalo mnohokrát. Není tedy možné, aby takový člověk rostl tak, jak ho Duch vede. Protože mu nebude dávat proroctví, která by v takové církvi měl dostávat. Je prostě na špatném místě. Kdyby byl někde jinde, Duch by mu ta proroctví dával. Takže pokud vidíte, že roste, znamená to, že ještě nedorostl pastora, protože teprve tehdy ho

začne Boží duch uprostřed toho shromáždění používat jako katalyzátor, aby mohl měnit lidské životy.

OTÁZKA: Mluvil jsi tady o logos a rhema. Kde je verš, ve kterém se píše, že máme čekat, až dostaneme rhema?

Bratr Cecil: Kde je verš, ve kterém se píše, že máme čekat, až dostaneme rhema? Na to je spousta veršů. Neexistuje verš, ve kterém by se přímo psalo: „A nyní, bratře, čekej, dokud neobdržíš rhema.“ Ale je spousta veršů, které na tyto dvě věci ukazují.

Verš, který jsem četl jako příklad, se nachází v Matouši 28 či v Markovi 16.

Marek 16,15: „*A řekl (Ježíš) jim: Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření.*“

Týmž učedníkům, kterým zde Ježíš říká, aby šli, říká po svém vzkříšení, tedy tehdy, kdy již byli připraveni jít, následující:

„...*vy pak čekejte (tedy nechod'te), ...dokudž nebudete oblečeni mocí s výsosti.*“ (Luk 24,49)

„*Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás (a tehdy běžte), a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země (po celém světě).*“ (Sk 1,8)

Takže toto byla poslední instrukce. Když se zamyslíte, zjistíte, že pokaždé, když Pán mluvil k Davidovi či k některému z proroků, vždy jim dal slovo.

„Máme jít? Máme jít proti nepřítelům?“

Bůh řekl: „Ano, běžte. Tohoto nepřítele porazíte.“

Když se dostali do bodu, kdy už se do boje opravdu vydávali, ptali se znovu: „Pane, máme jít teď?“

A On odpověděl: „Běžte nyní,“ nebo: „Nechod'te. Čekejte.“

Rozumíte tomu? Takže po logos vždycky následuje rhema. Další věcí, které si v Písmu všimnete a kterou jsem nechal nakonec jako to nejlepší, je, že některá slova, která mluví o Božím slovu, jsou v originále logos, jiná rhema. Tak také mezi nimi poznáte rozdíl. Rhema vlastně

uvádí logos do pohybu. Logos je pevné Boží slovo, která trvá od věků až na věky.

OTÁZKA: Chtěl jsem se zeptat na sázení, hru v kostky a karty. Bylo řečeno, že jsou to věci, které v člověku probouzí žádost a nejsou dobré na hraní pro děti. V poslední době si všímám, že se to všude šíří, je to rozdáváno zdarma a podobně. Myslím si, že bychom se těmto věcem měli vyhýbat. Jaký je k tomu však důvod?

Bratr Cecil: Je to náčiní hazardéra. Kostka je nástroj sázení. A dějiny karet jsou strašlivé, hrozné. Jejich historie opravdu není pěkná, a když se podíváte, co je na nich skutečně napsáno, určitě byste nechtěli, aby se dostaly do rukou vašim dětem. Přesto, že na samotné kartě či kostce nic hříšného není, jsou to nástroje hazardu. Pokud naučíte dítě, jak zacházet s kartami, a ono to bude umět, bude pro něj pokušením karty hrát a jednoduše se může dát na sázení. Nerad bych svým dětem dával karty. Já jim je vlastně ani nedávám. Pokud od někoho dostanou karty, vyhodím je.

OTÁZKA: Další věc, na kterou jsem se chtěl zeptat, je hudba. Rocková hudba, tzv. country western hudba a jiná tohoto typu.

Bratr Cecil: Hudba jako celek vzrušuje emoce. Je to něco, co je hodně spojené s citovou částí lidské bytosti. Co se týče rockové hudby, to je d'áblova hudba, stejně tak jako hudba, kterou hrál David, byla hudba Boží. Jinými slovy, i pohané měli svou hudbu, která oslavovala převážně d'ábla. Hlavní součástí jejich hudby byly bubny a rytmy, které působí na emoce.

Tam, odkud pocházím, byli i takoví, kteří, když bubnovali na bubny, způsobili, že vnitřnosti ve vás začaly vibrovat. Je to opravdu divný pocit. Ta věc, kterou tam používají, je tak těžká a vydává tak silný hluk a vibrace, že se pak ve vás všechno chvěje. Ano, pokud nechcete, aby se ve vás všechno chvělo, musíte si své tělo pevně chytit, jinak se prostě chvějete. Stává se, že lidé, zejména tam, kde se užívá marihuana a alkohol a kde se hraje určitý typ hudby, mají autosugesci. Například máme tzv. smyslovou hudbu, která, když ji posloucháte, pracuje na vašem

podvědomí, a potom, co skončí, máte najednou chuť dělat něco hříšného a smyslného.

Řeknu vám ještě něco. Jenom vám chci ukázat, jak velkou moc má dnes hudba, jak se ji naučili používat, aby ovlivnili lidi. Na jednom rockovém koncertě se lidé začali prát a bojovat mezi sebou. Nějaký člověk, který věděl, jak tyto věci fungují, vyběhl dopředu a vyloudil určitý zvuk, který donutil všechny zúčastněné běžet na toalety. Tím zastavil ten souboj. Podívejte se na to. Klidně si to vyhledejte a zjistíte, že je to pravda. Pro mě je to obrovskou záhadou, je to však místo, na kterém se nachází dnešní hudba.

Je však ještě jedna věc. Bratr Jerry mi dal kazety, kde se to dá vyzkoušet. Mají tzv. backmasking, který funguje tak, že si přehrajete ty rockové písničky pozpátku a ony říkají:

„Kuřte marihuanu. Kuřte marihuanu.“

„Dělej toto a dělej tamto. Dělej toto a dělej tamto.“

„Uctívej d'ábla. Uctívej d'ábla.“

A další takové věci.

Jak se ty písničky jmenovaly?

„Jedny se jmenovaly *Another one bites the dust*.“

Neříkal někdo, že jedna z takových nahrávek se hrála na nějakém křesťanském kanálu? Který to byl?

„Dávalo to PTL.“

Aha, PTL to dávalo. Bohu buď chvála. Takže to je má odpověď na otázku ohledně hudby.

Nějaké další otázky?

Chvála Pánu.